

VENIȚI CEI ÎNSETAȚI

Nicio inimă prea însetată *pentru* atingerea Sa

Max Lucado

Editura Casa Cărtii, Oradea
2009

This book was first published in the United States by W Publishing Group, a Division of Thomas Nelson, Inc., P. O. Box 141000, Nashville, Tennessee, 37214 with the title *Come Thirsty*, by Max Lucado, copyright © 2004 Max Lucado. Translated by permission.

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu, cu excepția celor precizate. Alte versiuni folosite:

MSG – The Message

NASB – New American Standard Bible

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Casa Cărții, Oradea.

Veniți cei însetați

de Max Lucado

Copyright © 2009 Editura Casa Cărții

O. P. 1, C. P. 270,

410610 Oradea

Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975

Email: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Traducerea: Ioan Tamaș

Editarea: Simona Tămaș

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Adrian Mihocăș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LUCADO, MAX

Veniți cei însetați / Max Lucado. -

Oradea : Casa Cărții, 2009

ISBN 978-973-8998-74-2

ANDREA,

*Mama ta și cu mine îți dedicăm cu mândrie această carte cu
ocazia celei de-a optsprezecea aniversare a zilei tale de naștere.*

Spune-mi unde s-au dus anii?

*Dacă aș ști, i-aș recupera și i-aș retrăi cu bucurie
pe fiecare dintre ei.*

Te iubim, scumpa noastră fiică!

*Fie ca zâmbetul tău să nu se șteargă niciodată,
iar credința ta să se adâncească.*

Cuprins

<i>Cuvânt înainte</i>	13
<i>Mulțumiri</i>	15
Meagan	19
1. Inima deshidratată	29

Partea întâi **Acceptă lucrarea Lui**

2. Vaccinarea împotriva păcatului	37
3. Când harul se adâncește	46
4. Când moartea devine naștere	55
5. Cu inima îndreptată spre casă	63

Partea a doua **Bazează-te pe puterea Lui**

6. Speranță pentru Orașul Dărămat	71
7. Așteptând puterea	78
8. Mănușa lui Dumnezeu	85
9. Nu depinde de tine	92

Partea a treia

Încrede-te în domnia Lui

10. În Dumnezeu (aproape) ne încredem	103
11. Îngrijorat? Nu trebuie să fii	112
12. Îngerii veghează asupra ta	120
13. Cu Dumnezeu ca păzitor al tău	128

Partea a patra

Primește dragostea Lui

14. Mergând în adâncime	139
15. Ai auzit ușa zăngănind?	147
16. Înfruntă eternitatea fără frică	157
17. Dacă Dumnezeu ți-ar scrie o scrisoare	163
<i>Ghidul cititorului</i>	171
<i>Note</i>	226

Cuvânt înainte

Cu toții știm cum e să fii însetat – atât din punct de vedere fizic, cât și spiritual. Acea tânjire pentru a-ți potoli gura uscată poate fi puternică. Dar o inimă uscată este insuportabilă. Ai nevoie de înmprospătare și ai nevoie de ea acum. Dacă inima ta a devenit puțin tare, dacă duhul tău a secăt, dacă inima ta este uscată, ai venit în locul potrivit. În paginile acestei cărți, Max ne conduce către **f-â-n-t-â-n-a** pe care ne-o asigură Dumnezeu. Și, la fel de important, Max ne arată cum să primim din partea lui Dumnezeu *tot* ceea ce El tânjește să ne ofere.

Deseori este dificil pentru noi să primim. Dar Max ne ajută să înțelegem că, mai mult decât orice, Dumnezeu dorește ca noi să primim, să venim însetați și să bem profund din apa vie care este la dispoziția fiecăruia dintre noi.

Am învățat atât de multe de la Max Lucado. Ani de zile cărțile sale au fost o consistentă sursă de inspirație pentru mine. Iar prietenia lui este ceva ce voi prețui întotdeauna. Am avut privilegiul să fiu ajutat în mod direct de către Max, și am avut minunata ocazie de a-l vedea lucrând – la fel de eficient – într-o arenă cu cincisprezece mii de oameni.

Rugăciunea mea pentru tine, cititorule, este ca sufletul tău să fie slujit și înmprospătat prin intermediul acestei cărți minunate.

— Michael W. Smith

Mulțumiri

Ei au îndemnat, au aplaudat, au lăudat și au flatat. Acești prieteni au făcut cartea o carte. Și lor le ofer o recunoștință profundă.

Lui Jim Barker – jucătorul profesionist de golf, căutător de Dumnezeu. Ai plantat aceste semințe în timp ce încercai să-mi repari leagănul. Cel puțin aceste semințe au adus roade.

Lui Liz Heaney și lui Karen Hill – dacă stomatologii ar avea îndemânarea voastră, am avea zâmbete mai largi și mai puțină durere. O editare extraordinară!

Lui Carol Bartley – ai făcut-o din nou. Aplaudăm dependența ta răbdătoare de detaliu și de precizie.

Mulțumiri lui Hank Hanegraaff pentru că ai acordat cu generozitate timpul și perspicacitatea ta.

Lui David Moberg și W Publishing – mă faci să mă simt ca un adolescent jucând într-o echipă NBA!

Conducerii Oak Hills și familiei bisericii – încă celebrând cel mai mare an al nostru!

Lui Susan Perry – caută în dicționar cuvântul *slujitor* și îți vei vedea imaginea. Mulțumesc pentru slujirea ta plină de har.

Lui Jennifer McKinney – apreciem slujirea ta aproape la fel de mult ca și zâmbetul tău.

Lui Margaret Mechinus – îndemânarea ta în ceea ce privește organizarea se potrivește cu înclinația mea spre haos. Mulțumesc că te-ai asigurat ca măcar rafturile mele să fie în regulă.

VENIȚI CEI ÎNSETAȚI

Lui Charles Prince – adevărat înțelept și prieten drag. Mulțumesc pentru cercetare.

Lui Steve Halliday – mulțumită ție, cititorii au din nou un alt minunat ghid pentru discuții.

Lui Andrew Cooley și personalului de la UpWords – o echipă de succes!

Lui Steve și Cheryl Green – împreună cu Denalyn vă considerăm parteneri permanenți și cei mai dragi prieteni.

Lui Michael W. Smith – pentru multe momente minunate împreună, și abia am început.

Lui Jenna, Andrea și Sara – galaxia este lipsită de trei stele. Datorită vouă, întreaga lume este mai strălucitoare, în special a mea.

Soției mele, Denalyn – cine ar da un Renoir unui mocofan? Cine ar da diamantul Speranței unei case de amanet? Cine ar încredința un Lamborghini unui copil de zece ani? Cred că Dumnezeu ar face aceste lucruri. Pentru că El mi te-a dat mie. Și încă sunt uimit.

Și lui Dumnezeu – pentru nesfârșitul Tău izvor de har, Îți mulțumesc.

*Și celui ce îi este sete, să vină;
cine vrea, să ia apa vieții
fără plată!*
APOCALIPSA 22:17

*Noi toți, într-adevăr, am fost botezați de un singur Duh,
ca să alcătuim un singur trup;
și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh.*

1 CORINTENI 12:13

Meagan

Bentley Bishop păși afară din lift în toiul activității care era toată direcționată spre el. Vocea care predomina era cea a lui Eric, producătorul său.

— Domnule Bishop, am încercat să dau de dumneavoastră în ultimele două ore, clocoti Eric cu o energie nervoasă. Stătea la aproximativ un metru și jumătate distanță într-un costum șifonat, cu cravata largă și aceiași mocasini zgâriați pe care i-a purtat în ultimul an. Deși avea abia treizeci de ani, linia părului se retrăsese parțial și părea să fie la un pas ca în curând să evacueze bolta. Moda sa nu întorcea capetele. Însă priceperea sa ca agent de presă, da.

Eric citea societatea ca pe un ecran de radar. Cheltuielile de deplasare, tendințele de venit, pe cine urmau adolescenții, ce mâncau directorii executivi – Eric cunoștea cultura. În consecință, el cunoștea talk-show-urile. El cunoștea subiectele fierbinți, cei mai buni invitați, iar Bentley Bishop știa că spectacolul său era pe mâini bune cu Eric. Chiar dacă era înclinat spre panică.

— Nu-mi duc niciodată telefonul pe terenul de golf, Eric. Știi asta.

— Nu v-au spus cei de la magazinul sportiv că am sunat?

— Mi-au spus. În timpul acesta artista de la machiaj încerca o bavetă în jurul gâtului lui Bishop.

— M-am bronzat puțin astăzi, dragă? Întrebă el, măsurând-o cu privirea de sus până jos. Era suficient de tânără să fie

fiica lui, dar privirea lui nu era una paternă. Din nou, fața roșie poate fi din vina ta, Meagan. Când te văd, roșesc întotdeauna.

Flirtul lui Bishop provoca repulsia tuturor cu excepția lui Bishop. Echipa de producție îl văzuse făcând acest lucru cu zeci de alte fete. Cele două recepționere se tăiau în priviri. El obișnuia să le vorbească dragăstos. Acum se juca cu „obiectul dulce în blugi mulați” sau așa îl auziseră descriind-o.

Eric ar fi concediat-o pe Meagan dintr-o răsuflare, dar nu avea autoritatea. Meagan ar fi plecat dintr-o răsuflare, dar avea nevoie de bani.

— Domnule Bishop, se încruntă Eric, privind-și ceasul. Avem o problemă.

Din capătul coridorului, veni anunțul: „Cincisprezece minute.”

— Ups, făcu Bishop cu ochiul, dezlegându-și baveta pentru machiaj. Se pare că va trebui să terminăm asta mai târziu, iubito.

Meagan îi puse pudră pe obraz încă o dată, și se sili să scoată un zâmbet.

— Doctorul Allsup a amânat, spuse Eric în timp ce se îndreptau spre studio.

— Ce?

— Vremea. A sunat din O'Hare.

— Vestul Mijlociu are probleme cu vremea?

— Se pare că Chicago are probleme.

Cei doi s-au oprit în mijlocul coridorului și pentru prima dată, Bishop îi acorda atenție deplină lui Eric. Părea cu un cap mai înalt decât producătorul său, coama sa de păr alb și îndesat făcându-l să pară chiar mai înalt. Se părea că toată lumea din America recunoștea acea falcă pătrată și acele sprâncene ca omida. Douăzeci de ani de interviuri nocturne l-au ridicat la statutul de vedetă.

— Care este subiectul nostru? întrebă el.

— Supraviețuind stresului.

— Potrivit. Ai contactat niște înlocuitori?

— Da.

- Doctorul Warner?
- E bolnav.
- Doctorul Chambers?
- E plecat din oraș.
- Dar acei doi indivizi pe care i-am avut luna trecută și care au scris acea carte captivantă?
- *Breathe Right, Live Right*. Unul a răcit. Celălalt nu a sunat înapoi.
- Atunci ne bazăm pe rabin.
- Și el este plecat.
- Rabinul Cohen? El nu pleacă niciodată. A făcut pe înlocuitorul timp de zece ani.
- Cincisprezece. A murit sora lui și acum este în Topeka.
- Deci, ce se întâmplă în cazul ăsta? Facem o divergență? Urăsc divergențele. Acum vocea lui Bishop începea să bubuie, iar fața lui Eric să se roșească. Coridorul de la etajul nouă al clădirii Burbank Plaza era tăcut – ocupat, dar tăcut. Nimeni nu-l invidia pe Eric.
- Nicio divergență, domnule Bishop. Sistemul a căzut.
- Ce?
- Fulgerele de la furtuna de azi-noapte.
- Am avut o furtună azi-noapte? Întrebă Bishop pe toată lumea de la distanță.
- Eric ridică din umeri.
- Ne-am înțeles cu doctorul președintelui, apoi am descoperit problemele tehnice. Nu există alimentare din afară. Zâmbetul dispăruse de mult de pe fața lui Bishop.
- Niciun invitat. Nicio alimentare. De ce nu m-ai sunat? Eric avea destulă experiență ca să nu răspundă deschis.
- Audiența din studio?
- E plin. Au venit să-l vadă pe doctorul Allsup.
- Deci ce facem? Întrebă Bishop.
- „Zece minute!” se auzi vocea.
- Avem un invitat, explică Eric, întorcându-se încet spre ușa studioului. Este deja la machiaj.

UNU

Inima deshidratată

Ești familiar cu setea fizică. Trupul tău, potrivit cu unele estimări, este lichid 80%. Aceasta înseamnă că un bărbat de mărimea mea poartă în jur de 72 kg de apă. În afară de creier, oase și câteva organe, noi plimbăm baloane de apă.

Noi trebuie să existăm. Nu mai bea și vezi ce se întâmplă. Dispar gândurile coerente, pielea devine lipicioasă, iar organele vitale se zbârcesc. Ochii tăi au nevoie de lichid pentru a plânge; gura ta are nevoie de umezeală pentru a înghiți; glandele tale au nevoie de transpirație pentru a-ți menține trupul la temperatura potrivită; celulele tale au nevoie de sânge pentru a le transporta; încheieturile tale au nevoie de lichid pentru a le lubrifia. Trupul tău are nevoie de apă la fel cum un cauciuc are nevoie de aer.

De fapt, Făcătorul tău te-a înzestrat cu sete – „un indicator de lichid scăzut”. Lasă ca nivelul tău de lichid să scadă, și privește cum ard semnalele. Gură uscată. Limbă îngroșată. Durere de cap. Genunchi slăbiți. Privează-ți trupul de lichidul necesar și trupul tău ți-o va spune.

Lipsește-ți sufletul de apa spirituală, și sufletul tău ți-o va spune. Inimile deshidratate trimit mesaje disperate. Stări proaste. Valuri de îngrijorare. Ziduri amenințătoare de vinovăție și de teamă. Crezi că Dumnezeu vrea să trăiești cu acestea? Deznădejde. Lipsă de somn. Singurătate. Resentiment.

Iritabilitate. Nesiguranță. Acestea sunt avertismente. Simptome ale unei uscăciuni interioare adânci.

Poate nu le-ai considerat așa. Ai crezut că, la fel ca și limitările de viteză, ele sunt o parte necesară a călătoriei. Presupui că anxietatea se află în genele tale precum culoarea ochilor. Unii oameni au glezne slabe; alții au colesterolul mărit sau chelie. Iar tu? Tu ești tulburat.

Și irascibilitatea? Fiecare are zile mohorâte, sâmbete triste. Nu sunt astfel de emoții inevitabile? Absolut. Dar de nepotolit? Nici vorbă. Privește durerile inimii tale nu ca lupte pe care să le înduri, ci ca o sete interioară care trebuie stâmpărată – dovada că ceva înăuntrul tău începe să se zbârcească.

Tratează-ți sufletul la fel cum îți tratezi setea. Ia o sorbitură. Absoarbe umezeala. Inundă-ți inima cu o înghițitură bună de apă.

Unde găsești apă pentru suflet? Isus a dat un răspuns într-o zi de octombrie în Ierusalim. Oamenii s-au înghesuit pe străzi pentru reconstituirea anuală a minunii lui Moise cu stânca dătătoare de apă. În cinstea strămoșilor lor nomazi, ei au dormit în corturi. Ca tribut pentru pârâul din deșert, ei au turnat apă. În fiecare dimineață un preot umplea un ulcior cu apă din izvorul Gihon și îl ducea la templu de-a lungul unui drum având oameni de-o parte și de alta. Anunțat de trompete, preotul înconjură altarul cu o vărsare a lichidului. El făcea acest lucru în fiecare zi, o dată pe zi, timp de șapte zile. Apoi, în ultima zi, ziua cea mare, preotul înconjură altarul – de șapte ori – acoperindu-l cu șapte vase cu apă. E posibil ca exact în acel moment rabinul provincial din țările nordice să fi cerut atenția poporului. „În ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a stat în picioare, și a strigat: «Dacă însetează cineva, să vină la Mine, și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura»” (Ioan 7:37–38).

Preoții în tunici scumpe s-au întors. Oamenii arătau surprinși. Copiii cu ochii larg deschiși și bunicii fără dinți au

ezipat. Ei Îl cunoșteau pe omul acesta. Unii L-au auzit predicând pe dealurile Iudeei; alții pe străzile din oraș. Doi ani și jumătate au trecut de când ieșise din apele Iordanului. Mulțimea Îl mai văzuse pe acest tâmplar.

Dar Îl văzuseră ei atât de zelos? El „a stătut în picioare și a strigat”. Postura tradițională de învățare rabinică era să stea așezat și să vorbească. Dar Isus S-a ridicat și a strigat. Orbul a strigat, cerând vederea (Marcu 10:46–47); Petru, cel care se îneca, a strigat, implorând ajutor (Matei 14:29–30); și oamenii posedați de demoni au strigat, cerând milă (Marcu 5:2–7). Ioan folosește același verb din limba greacă ca să illustreze volumul vocii lui Isus. Uită pentru moment limpezirea gâtului. Dumnezeu Își bătea ciocănelul de banca cerului. Cristos cerea atenție.

El a strigat pentru că vremea Lui era scurtă. Nisipul de la gâtul clepsidrei Lui era coborât la câteva boabe măsurabile. Peste șase luni purta o cruce pe aceste străzi. Și oamenii? Oamenii însetau. Aveau nevoie de apă, nu pentru gâturile lor, ci pentru inimile lor. Așa că Isus a făcut invitația: *Interiorul vostru începe să se zbârcească? Beți-Mă.*

Ceea ce H₂O poate să facă pentru trupul tău, Isus poate să facă pentru inima ta. O lubrifică. O saturează. Înmoaie ceea ce este împietrit, curăță ceea ce este ruginit. Cum?

La fel ca apa, Isus merge acolo unde noi nu putem. Aruncă o persoană într-un zid, trupul acesteia bufnește și cade. Împroască apă pe zid, și lichidul se conformează și se împrăștie. Alcătuirea sa moleculară asigură apei o flexibilitate extrem de importantă: într-un moment separându-se și strecurându-se într-o crăpătură, în altul adunându-se și vuind asurzitor peste cascada Victoria. Apa merge acolo unde noi nu putem.

La fel face și Isus. El este un duh, și deși El are pentru totdeauna un trup, nu este legat de un trup. De fapt, Ioan explică ca o paranteză: „(Când a spus „apă vie”, El vorbea de Duhul, care va fi dat tuturor celor care cred în El...)” (Ioan 7:39).